

Kikhez lehetnek szóval?

Állatoknak meghagytuk jószágainkat,
nem gondoltunk velük.

Istállóinkat is
hasznukért lakhatták,
pedig ők ragaszkodtak volna hozzánk.

Pígyelték beszédünket,
mint a gyerekek.

Anyáink értették is nyelvüket,
ahogy csipogtak a porban.

Szót fogadtak nekik,
s az ólból kiszóltak hozzájuk,
ha arra mentek.

Korán reggel panasszal voltak,
mint a szegények.

Jóba voltunk velük,
s kihasználtuk őket.

A szomszédokat se ismertük jobban!

Helyettük ki vár most már
minket haza?

Nélkülük kikhez lehetnek szóval
az otthon hagyottaink?

Kikben vigasztalódnak?

Légyzungatyús konyhájukban
az egyedülléttel maradva,
lábatlankodnak ma nekünk.

Teszem

Nem tudom megtagadni,
hol éltem,
a csirkés tanyákon,
gyár-mélyekben
a szerszámok
milyen munkát adtak
fogásukkal
értésemre.

S nincs ellenkezés
bennem!

Teszem én is,
amit ők tettek:
a dolgok nyelvén
beszélék.